

Як ти для світла...

Еміль Верхарн

Як ти для світла денного мої закриєш очі,
Схилившись, поцілуй гарячий промінь їх:
У поглядах останніх, тихих, мовчазних,
Горить любов, палає серед ночі.

Під нерухомим саявом смолоскипів неземних
Схили своє прекрасне личко для прощання,
Щоб я запам'ятав навік, востаннє
Глибокий і скорботний вираз їх.

Хай, поки не замкнулось смертне коло,
На білім ліжку ми обіймемося знов,
І до мого чола, де вже холодне кров,
Ти схилишся, щоб не вставать ніколи.

А потім я піду до мовчазних країв.
В душі ж горітиме огонь такий пекучий,
Що й під землею, в домовині неминуцій,
І інших полум'я залле мерців.